

Замиготіло в парку від ворон.  
Відлиги рештки — ребра — на поталу.  
Бурульок наскидало і потилиць.  
І землю, і повітря — гліцерин.

Усі кістки поїв новий жерун,  
Де мріяли: “минеться” й “несмертельне”.  
Тісний зробився простір й неутульний,  
Й кришталіками сірими — зоря.

Пішла намарне кольорова праця,  
Дарма що так старалися, щоб прецінь  
На довге сяйво — приморозків прилад.

Та всю піхоту — в інший бік — каптали,  
Й посілості — вже інший винаймач,  
Що віри попередникам не йме.